

Podívám se na Ilju, jediného, kdo výkřik neslyšel, protože zírá z okna do okrasné italské zahrady, ponořený do svých krvavých fantazií. Vidím, jak mu se mu prohání za očima jako koi kapřici v zahradním jezírku.

Pomalou praskám klouby na pravé ruce, jeden po druhém. Tenhle týden by měl Iljovi přinést kromě jiného klid a soustředění, ale jeho srdce je stále plné zrady, žhnoucí příliš silně na to, aby jí mohlo cokoli proniknout.

O chvíli později Ilja vstane. „Já to udělám.“

Usměju se sám pro sebe. Nejspíš to funguje.

Všichni tři procházíme dlouhými chodbami, obloženými mramorem, s vysokými stropy a bohatě zdobenými sloupy. Venku praží slunce a jeho zlaté paprsky způsobují vlnění teplého vzduchu nad klikatými zahradními cestičkami. Nad trávníkem poletují vlaštovky. Pod námi naráží vlny jezera Como na zelené útesy a odpolední vánek k nám přináší jejich šum.

Tohle místo je ráj na zemi, ale pro těch šestnáct mladých žen, zamčených v klecích ve sklepě, je to peklo a já jsem jeho strážcem.

Odemkneme bránu a scházíme po kamenných schodech do chladné tmy. Tady dole je vzduch vlhký a prosáklý strachem. Za další zamčenou bránou je sklepní prostor s řadou šestnácti cel o velikosti šesti stop s železnými mřížemi. V každé z nich se krčí jedna kráska a všechny se před námi schovávají.

Všechny až na jednu.

Ta se vrhá k mřížím a křičí: „*Pusťte mě, pusťte mě, pusťte mě!*“

Odemknu celu, za vlasy ji vytáhnou ven a násilím otočím její tvář ke své. „Malé klenoty mají být tiché.“

„Zabiju tě, ty ruskej parchante! Nevíš, kdo jsem?“

„Kdo jsi?“

„Kreténe!“ ječí. „Jsem dcera...“

Lebkou mi projede bolest. Zvednu ruku a vlepím jí facku. Tvrdou. Dopadne na vlhký beton a zůstane ležet u Iljových nohou. Ten na ni zírá a jeho ostře řezané, chladné rysy se stáhnou odporem.

„Myslíš, že mě zajímá, kdo jsi, ty *glupaja suka*?“ ptám se jí. *Blbá děvko*. „Tady nemáš žádnou rodinu. Nemáš žádné jméno. Jsi číslo jedenáct. Jsi poslušná. Dokud tě někdo nepožádá, abys promluvila, *mlčíš*.“

Ženě málem vypadnou oči z důlků. „Můj otec tě zabije. Zabije vás všechny! Je v Cosa Nostra. Takové sráče, jako jsi ty, si dává k snídani.“

Kňouravý, nosový tón jejího hlasu mi proniká až do morku kostí. Možná má ta mrcha něco společného se sicilskou mafií, možná ne. Italům by takhle hrozba mohla nahnat strach.

My ale nejsme Italové.

Jsme Rusové.

Bylo by mi fuk, i kdyby byl její otec italský prezident.

„K snídani?“ zeptá se Kirill; je to jen tiché zasyčení. „Zítra ráno pro tebe bude už pozdě.“ Mluví k ní jako k děcku, co si vyprosilo pohádku na dobrou noc. Posadí se na paty a pohladí ji po tváři. „Zachrání tě tatínek, když budeš prosit o milost? Ví tatínek, kde jsi? Ví to vůbec někdo?“

Iljova ústa zkříví nenávist a v očích se mu zračí představy o smrti téhle ženy. Takle show je pro mě, ale i pro ně. Chci najít ženu, kterou si odvezu s sebou do Ruska. Ten nejvzácnější klenot, jaký najdu. Bude krásná. Poslušná. Sebevědomá. Srdce musí mít tvrdé